

Sygn. akt I CSK 764/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku J. K. i J. W.
przy uczestnictwie B. K. i T. B.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania T. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 lipca 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został przez uczestnika postępowania uzasadniony oczywistą zasadnością jego skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) z uwagi na naruszenie przez sąd apelacyjny art. 328 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. przez zaniechanie ustosunkowania się do wszystkich zarzutów apelacji.

Skonfrontowanie uzasadnienia postanowienia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozawala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna uczestnika była oczywiście uzasadniona, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skargę kasacyjną uznaje się za oczywiście uzasadnioną, w przypadku gdy każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zarzut skarżącego jest niewątpliwy, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe i nietrafne. W tym przypadku, chodzi bowiem o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji. W ramach tej podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania można się zatem powołać na naruszenia prawa niepodlegające różnym ocenom, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. (por. postanowienie Sąd Najwyższy

z 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Uczestnik na takie uchybienia się nie powołał.

Wskazać przy tym trzeba, że skuteczne zarzucenie sądowi drugiej instancji pominięcia rozpoznania części zarzutów apelacyjnych wymaga podniesienia w ramach podstawy skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., gdyż właśnie ten przepis, a nie art. 328 § 2 k.p.c. określa zakres kognicji sądu drugiej instancji, obejmującej także obowiązek rozpoznania zarzutów apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 lutego 2014 r., V CSK 142/13, Lex nr 1463949).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

aw